

Lene Bro: Det er selvfølgelig med stor glæde, at jeg ser dette lovforslag lagt på bordet. Det er ikke nogen hemmelighed, at det for mig personlig, og for mit parti på et vist tidspunkt, hvor vi fremsatte forslag, har været en hjertesag.

Nu har vi resultatet af det arbejde, der er gjort af adoptionsudvalget, og jeg kan tilsige ministeren min største velvilje i et udvalgsarbejde, jeg håber må blive meget dybtgående. Men jeg håber også, ministeren vil forstå, at der må komme visse bemærkninger, som henhører under de ting, vi i sin tid berørte i det lovforslag, nogle af mine gruppefæller og jeg lagde frem på bordet her.

Jeg må principielt sige, at det eneste, jeg egentlig vil anke over, er § 9, hvor man ikke foreslår en tidsbegrænsning. Jeg er bange for, at en administration meget nemt kan forsinke nogle ting og netop på en eller anden måde ødelægge det, vi gerne vil opnå, nemlig at forhindre de såkaldte glemte børn. Men jeg håber, at ministeren er enig med mig, og at vi gennem udvalgsarbejdet kan nå frem til helt klare retningslinjer om, hvad det er vi vil med dette.

Yderligere må jeg lige kommentere § 5, stk. 2, hvor der står: kun ægtefæller kan adoptere sammen. Det vil jeg også meget gerne have lejlighed til at drøfte i udvalget, idet vi må tage højde for, at samlivsformerne i dag har forandret sig og der kan måske være folk, der har lyst til at adoptere, uden at de har indgået et lovformeligt ægteskab.

Med hensyn til forslag til lov om ændring af myndighedsloven vil jeg gerne sige til ministeren, at jeg forstår det sådan, at det skal være en trøst for § 3 i forslaget til adoptionslov, hvor der står, at man ikke kan få lov at adoptere sit eget barn; hvis det er tilfældet, vil jeg også gerne have lov at diskutere dette med ministeren i udvalget.

Men jeg tilsiger mit partis velvillighed.

Hanne Budtz: Også fra mit partis side og navnlig af enkelte medlemmer af mit parti

— jeg tænker især på det ærede medlem fru Lis Møller — har der jo været gjort meget i denne sag, og vi har set hen til det arbejde i adoptionsudvalget, der nu er afsluttet, men dog kun delvis, idet det jo er en delbetænkning, der er kommet.

Som det blev lovet i den tidligere justitsministers tid, har jeg forstået, at dette lovforslag, der er et resultat af adoptionsudvalgets arbejde, netop er blevet fremsat uden forudgående høring, som ministeren oplyser det i fremsættelsestalen. Inden vi overhovedet kan komme i gang med et egentligt udvalgsarbejde, må vi vel afvente disse høringer, så lovforslaget er altså vel egnet til at være grundlag for en helt principiel diskussion om denne sag.

Der er derfor efter min opfattelse nærmest kun anledning til at fremkomme med nogle helt principielle bemærkninger om denne sag. Vi synes i det hele taget, det er en god betænkning, der indeholder nogle rimelige synspunkter. Uden at gå alt for meget i enkeltheder skal jeg sige, at det synes at være rigtigt at bevare en adoptionsalder, altså en alder for adoptanten eller adoptanterne, på 25 år med mulighed for dispensation ned til myndighedsalderen, 20 år, men således at de 25 år altså stort set er reglen.

Det er også rigtigt, at der kræves noget særligt af samtykket, af dets form og af den måde, det afgives på, så vi kan blive fri for flere af disse ulykkelige sager, hvor det i virkeligheden har vist sig, at miseren lå i, at der ikke var et tilstrækkelig rigtigt og formelt afgivet samtykke; at det nu skal ske for en offentlig myndighed, synes jeg også er en god idé.

Så er der jo spørgsmålet om, at man tilbagekalder samtykket til en adoption. Også her synes jeg det er rigtigt, hvad udvalget har foreslået, nemlig at der ikke gives nogen ganske bestemte stramme regler og tidsfrister, og at det på den anden side også ligger sådan, at selv om et samtykke tilbagekaldes, kan der være mulighed for alligevel at bevilge adoptionen, såfremt